

LÁSZLÓFFY CSABA

Világlyuk

Az ész vagy épp a butaság a kincstár?
 Az omladozó falon a penész
 (ez is több, persze, mint semmittevés,
 vagy hanglavina – ha elolvad, nincs kár),
 rögeszme salakja mit kikezdhet bár
 – festett álmot, vakolatot –, kevés
 esélye van, hogy a ház odavész.

Roszkedvű tél után nem megdicsőül,
 de úgy-ahogy megnyugodhat a lét;
 bosszúságként a szívedre kis kő ül,
 nem dőltél fel, bár alattad a szék
 kilazult lába boszorkányszombatra
 felajzva várt (ingerküszöb-alatt
 zsugorodott baj – nem fut fel a vér,
 mint kísérleti kis fehéregér).

Színültig telve, gondokban a népség;
 szűk szemréseken át nem nyílt szét a tér –
 egy cenzúra-késleltetett levél
 ne aggasszon már, merülj bele mélykék
 káprázatokba. – Rajta, papírárnyak
 könnyed röpte! (Rajtad csak súly s a kár –;
 könnyelműség volt, ne tagadd, számár,
 követni a beteljesülésvágyat.)

Nagylelkűség – ha eszed bölcs világlyuk.
 Mít érsz vele (!) – a teremtés talány.
 Múmiák vére a semmi falán;
 lekoptatott, fagyott memóriájuk
 Tejutak tejüvegén át-áttetsző
 agyvelő meteoritvonalá.
 Szárnyaszegett angyali génrajt metsző
 töréspont nincs más. Csak a csend maga.

2013. február 13.

Reneszánsz–reminiszcenciák

Kapcsold ki a televízió gombját,
nem hallod: kiáltozik egy tormagyökér?
Sehol ellenség, a középkori kőrozetták
rekonstrukciója folyik, az időzített
bombákat valamint a világhatalom terror-
támadását is sikerült semlegesíteni,
megfejtették a legrégebb rovásírás-
töredékben megőrződött pogány himnuszok
értelmét, s az erkélyünkről hihetőleg örökre
elillant az iszapszag – csak az a tormagyökér
ne volna! De hiába, van, aki még ebben a
zajban is hallja a kétségbeesett kiáltozást.

(Lassú finis)

Mikroszkóp alatt
csigaárnyékod halad –
gyógyító nyál és
mérgezett szavak.

Ritmushiány

Álmomban nincsenek távolságok,
nem szédül a mélybe a lélek – oda, ahol
az idő agg lépteitől a fű rég letarolva,
s agyamat kiégetheti egy gyilkos sugár.
A nyirkos éjszakákat is unom már, nehéz új
ritmust találni szomjúságra és szívdobogásra.

2014. november 19.

Te lennél hát Európa leghosszabb hídja* – a néhai viharvert hajóflotta kapitánya, Vasco da Gama?

Lisszabonból jóval kevesebb hajó indul ma az Indiai-óceán felé, mint ötszáz esztendővel ezelőtt, midőn az India alkirályává kinevezett s már a hatvanötödik életévét taposó vén tengeri medve második hódító útjáról nem tért vissza, hogy az aranyat, ezüstöt, rubinkőterhet ringató arab kalózhajók helyett bár újabb szerény fűszermintákkal kedveskedve lépjen, a merészekre jellemző főhajtással, világhatalmi álmokat szövő királya színe elé.

2014. október 2.

**Vasco da Gama-híd, Lisszabon*

